

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/8/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714210452
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6714210452.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803 zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi M. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XXX, XXX XX S. N., zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, v konaní o zaplatenie 3115,09 EUR s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa, odporcu a vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného Zvolen zo dňa 16. 09. 2015, č. k.: 17C/145/2014 - 87, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým rozhodol o trovách konania, z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že konanie zastavil, navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok za návrh vo výške 179,80 € a o trovách rozhodol tak, že navrhovateľ je povinný „nahradíť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania v sume 310,94 Eur, tieto na účet ich právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá a podľa vyhlášky číslo 655/2004 Z. z., keď úspešným účastníkom v konaní, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi, priznal náhradu trov konania za 2 úkony právnej pomoci.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie proti výroku o trovách konania. Navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmeniť tak, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 25,01€.

Namietal, že nie je zrejmé, kedy a za akých okolností došlo k prevzatiu právneho zastúpenia odporcu zo strany právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Vzhľadom na to, že právny zástupca pred tým, ako prevzal právne zastúpenie odporcovi, už preukázateľne mal vedomosť o prejednávacom prípade ako právny zástupca vedľajšieho účastníka, nebol dôvod na opätovné priznanie náhrady trov konania za úkon právnej služby - príprava a prevzatie právneho zastúpenia. V danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva.

Podľa jeho názoru vedľajší účastník sa mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za účelné. Poukázal pritom na rozhodnutie najvyššieho sú Slovenskej republiky zo dňa 19. 03. 2014, sp. zn.: 6MCdo 5/2013. Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, pretože jeho účelom je okrem iného kolektívna ochrana

spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní. Je zrejmé, že na to, aby združenie mohlo naplňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov.

Namietal, že združenie na ochranu spotrebiteľa ako vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe združenia do konania. Je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade.

Vyslovil názor, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadenými subjektami, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti materiálne personálne vybavené a odborne kompetentné. Zároveň poukázal na to, že nepriznaním náhrady trov konania nedochádza k porušeniu základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, najmä, keď trovy konania nie sú účelne vynaložené a nie sú ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, pričom poukázal na právny názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze II. ÚS 78/03. Preto napadnutý výrok o trovách konania žiadal zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi súd náhradu trov konania neprizná.

Proti uzneseniu podal odvolanie odporca, ako aj vedľajší účastník, a to proti výroku o trovách konania. V dôvodoch odvolania uviedli, že súd im priznal náhradu trov právneho zastúpenia iba v sume vyčíslených trov, podľa písomného podania zo dňa 04. 05. 2015, avšak v danej veci sa uskutočnilo aj meritórne pojednávanie dňa 07. 05. 2015. Odporca a vedľajší účastník nemali objektívne možnosť uplatniť a vyčíslieť náhradu účelne vynaložených trov konania, pretože súd rozhodol uznesením po späťvzatí návrhu navrhovateľom bez toho, aby ich vyzval na vyčíslenie náhrady trov za pojednávanie zo dňa 07. 05. 2015.

Súd po späťvzatí návrhu navrhovateľom konanie zastavil a odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania, avšak iba za 2 úkony právnej pomoci. Právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka však vo veci uskutočnil 3 úkony právnej pomoci. Tretím úkonom bol zastupovanie na nemeritórnom pojednávaní dňa 07. 05. 2015, ktoré bolo odročené na žiadosť právneho zástupcu navrhovateľa, za ktoré nemali možnosť si vyčíslieť náhradu trov konania a domnievajú sa, že súd opomenul uskutočnenie tohto pojednávania, keď neboli vyzvaní na uplatnenie trov konania v súvislosti so zastupovaním na tomto pojednávaní.

Späťvzatie návrhu na začatie konania navrhovateľom im bolo doručené v ten istý deň, ako uznesenie súdu (25. 09. 2015), ktorým rozhodol súd o zastavení konania. Reálne tak nemali možnosť si za účasť na pojednávaní dňa 07. 05. 2015 vyčíslieť náhradu trov konania.

Uviedli, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi bolo na mieste priznať náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi v plnej výške. V tejto súvislosti poukázal na právny portál www.najpravo.sk, ako aj na rozsiahlu judikatúru krajských súdov, ktorá vychádza zo správnej a náležitej aplikácie vnútroštátnych noriem, ale aj právnych aktov Únie a judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a ESLP.

Z rozhodovacej praxe vyplýva, že vedľajší účastník, ako občianske združenie zložené prevažne s laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Práve preto vedľajší účastník je právne zastúpený advokátmi, ktorí sú ochotní takéto právne zastupovanie realizovať. Vstupom vedľajšieho účastníka do konania sa navrhovať ocitá v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže v súdnom konaní náležite brániť. Pozitívnym zásahom štátu sa realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov Európskej únie v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca a vedľajší účastník. Uviedli, že na strane odporcu neexistujú žiadne vecné dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznať. Snahu navrhovateľa spochybňovať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia odporcu, ktorý bol v konaní úspešný, považovali za nemiestnu.

Nesúhlasili s tvrdením navrhovateľa, ktorý nesúhlasil s priznaním náhrady trov konania odporcovi z dôvodu, že si zvolil právneho zástupcu po tom, ako do konania vstúpil vedľajší účastník s tým istým právnym zástupcom. Zdôraznil, že odporca až po konzultácii s pôvodne len právnym zástupcom vedľajšieho účastníka udelil všeobecnú plnú moc tomuto rovnakému právnemu zástupcovi na svoje vlastné právne zastupovanie v predmetnom konaní. Odporca sa tak rozhodol, pretože sám prejavil záujem o to, aby bol v konaní zastupovaný priamo právnym zástupcom, ktorý pôvodne zastupoval v konaní iba vedľajšieho účastníka. Právny zástupca musel vec s odporcom osobne preberať, vysvetliť, prediskutovať a oboznámiť sa so skutkovou stránkou veci podľa vedomostí, ktoré mal osobne odporca. Taktiež mu musel následne vysvetliť a objasniť vec z hľadiska právnej stránky a možnosti obrany v priebehu ďalšieho konania. Navrhovateľ sa o tom, že odporca sa nechal v konaní zastúpiť advokátom, reálne dozvedel na pojednávaní dňa 07. 05. 2015, ktorého sa zúčastnil odporca ako jej právny zástupca.

S námietkami navrhovateľa, ktorými pokladal úkony odporcu za totožné s úkonmi vedľajšieho účastníka, v dôsledku ktorých dochádza k neúčelnému navyšovaniu trov konania, nesúhlasil. Argumenty navrhovateľa v tomto smere považoval za účelové, ktorými sa snaží zbaviť svojej povinnosti nahradiť účelne vynaložené trovy konania úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi. Zároveň poukázal na to, že náhrada trov konania bola uplatnená a vyčíslená podľa § 13 ods. 2 vyhlášky číslo 655/2004 Z. z., v zmysle ktorého ustanovenia sa odmena za úkony právneho zastúpenia vykonaných za dvoch klientov delí medzi oboch klientov po 50 %.

Združenie ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov vstúpilo legitímne v súlade s § 93 ods. 2, 3 O. s. p. z vlastného podnetu do spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane odporcov. Takto zvolený procesný postup vedľajšieho účastníka do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s ich vstupom.

Argumentácia navrhovateľa, ktorá upiera právo na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi, je v príkrom rozpore so zákonom a princípom „a rovnosti zbraní“ a hodnotí ju ako bezprecedentnú snahu dodávateľa o znefunkčnenie činnosti spotrebiteľského združenia. Pokiaľ by Združeniu nebola súdmi priznávaná náhrada trov právneho zastúpenia tam, kde na to vznikol zákonný nárok, viedlo by to následne až k znefunkčneniu aktivít Združenia v prospech spotrebiteľov, čo by samozrejme len vyhovovalo ekonomickým záujmom navrhovateľa ako aj ďalším dodávateľom s obdobnými aktivitami ako navrhovateľ.

Je to práve navrhovateľ, ktorý masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor žalovaných spravidla nemajetných spotrebiteľov, čo možno hodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov žalobcovi v obdobných konaniach podľa § 150 ods. 1 O. s. p. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov Združením na súdoch.

Zdanlivá rutinnosť podaní vedľajšieho účastníka vyplýva len z reakcie na formulárové a obsahovo takmer totožné úkony inkasnej spoločnosti. Zdôraznil, že podania vedľajšieho účastníka týkajúce sa určitého súdneho konania nie je možné vypracovať bez kvalifikovanej analýzy veci, ktorej zodpovedajú vysokoškolské právnické vzdelanie. Toto potvrdzuje skúsenosť z činnosti združenia, keď aj po preškolení jeho pracovníkov bez právnického vzdelania nebolo možné zabezpečiť kvalifikovanú intervenciu v súdnych konaniach.

Poukázal aj na to, že aktívnym prístupom a ochranou žalovaného spotrebiteľa daným vedľajším účastníkom bol v súčasnosti vytvorený stav, kedy navrhovateľ a jemu obdobné spoločnosti prestali

podávať na súdy žaloby založené na pochybných právnych tituloch, resp. tieto podávajú už len v minimálnej miere, čím došlo k odbremeneniu súdov od pojednávania nedôvodných nárokov.

Konštatoval, že navrhovateľ „skúša“ na súdoch žalovať svoje premlčané nároky s tým, že sa evidentne spolieha na to, že vedľajší účastník v konaní vystupovať nebude, resp. že žalovaný sa nebude aktívne v konaniach brániť. Navrhovateľ tak svojimi neúspešnými pokusmi spôsobuje trovy konania, ktoré by mal v prípade jeho neúspechu nahradiť úspešnej protistrane.

K vyjadreniu vedľajšieho účastníka podal písomné vyjadrenie navrhovateľ. Zotrval vo svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní. Opakovane uviedol, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva.

Zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, na čo by mal súd prihliadať aplikovať ustanovenie § 150 O. s. p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. a vec mu po podľa odseku 2 a vrátil na ďalšie konanie.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu nie je správne vo výroku, ako aj v odôvodnení.

Z obsahu spisu je nepochybné, že navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť. V tomto prípade prvostupňový súd správne aplikoval ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., pochybil však, keď nerozhodol o trovách konania vo vzťahu k odporcovi ako aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi samostatne určenou sumou, a povinnosť navrhovateľa na náhradu trov konania vyjadril jednou sumou, čo nie je správne, hoci obidvaja účastníci majú jedného právneho zástupcu. Z tohto princípu musí vychádzať aj metodika výpočtu náhrady trov konania, ktorá v danom prípade vychádza § 13a ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Súd vo výroku je povinný samostatne určiť náhradu trov konania tak pre odporcu ako vedľajšieho účastníka. V tomto zmysle aj právny zástupca musí účtovať trovy konania, keďže zastupuje dvoch účastníkov naraz.

Odvolací súd zároveň konštatuje, že odvolanie odporcu ako aj vedľajšieho účastníka je dôvodné pre porušenie ustanovenia 151 ods. 4 O. s. p. Právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka podal návrh na rozhodnutie o trovách, pretože súd rozhodnutie ktorým konanie končí, nevyhlasoval, mal vyzvať právneho zástupcu na vyčíslenie trov konania, naviac, keď sa účastníci zúčastnili nemeritórneho pojednávania.

Vo vzťahu k námietkam navrhovateľa odvolací súd uvádza, že tieto nie sú dôvodné. Odvolací súd vzhľadom na námietky navrhovateľa si dovoľuje poukázať na ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže popri žalobcovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Podľa odkazu pod písm. 10a je takouto organizáciou vedľajší účastník v zmysle zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie umožňuje takémuto subjektu vstúpiť do konania, pretože ide o hlavnú činnosť danej organizácie, ktorou je ochrana práv podľa citovaného predpisu a túto ochranu môže združenie poskytovať aj v rámci súdneho konania.

Z ustanovenia § 137 O. s. p. nepochybne vyplýva, že trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, okrem iného aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu.

Článok 47 ods. 2 Ústavy SR zaručuje každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi organmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Občiansky súdny poriadok upravuje takéto podmienky v ustanovení § 22 a nasl. § 25 ods. 1 O. s. p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta.

V zmysle

Je nepochybné, že vedľajší účastník je riadnym účastníkom v zmysle citovaného ustanovenia, teda v súlade s citovaným článkom Ústavy SR aj Občianskym súdnym poriadkom má právo vždy si zvoliť na zastupovanie advokáta.

Z ničoho nevyplýva, že vedľajší účastník, v danom prípade združenie založené na ochranu spotrebiteľov, sa nemôže dať v konaní zastúpiť advokátom. Združenie môže v konaní vystupovať samostatne alebo prostredníctvom zástupcu. Ak zákon garantuje právo na zastúpenie účastníka v súdnom konaní, pochybnosť navrhovateľa o účelnosti vynaloženia takýchto trov je v rozpore so zákonnou garanciou na právo zastúpenia. Ak by súd prijal záver navrhovateľa, musel by taktiež položiť otázku, či je nutné, aby vo všetkých sporoch navrhovateľ sa nechal zastupovať advokátom, to znamená, že navrhovateľ je zastúpený po odbornej stránke advokátskou kanceláriou, avšak na druhej strane toto právo pre druhého účastníka popiera s poukazom na to, že zbytočne sa navyšujú trovy konania.

Pokiaľ navrhovateľ vytýka, že vedľajší účastník sa necháva zastupovať advokátmi, hoci z podstaty svojej existencie je schopný poskytnúť právnu pomoc sám, odvolací súd poukazuje na to, že podobný argument možno použiť aj na posúdenie navrhovateľa, ktorý taktiež podáva množstvo žalôb, pričom je právne zastúpený, keďže mu to zákon dovoľuje. Ako je odvolaciemu súdu známe z rozhodovacej činnosti, navrhovateľ taktiež používa formulárové odvolania, v ktorých rovnako argumentuje do rôznych sporov, prípadne s malými obmenami, túto skutočnosť však vytýka vedľajšiemu účastníkovi. Z obsahu spisu nevyplýva, že by vedľajší účastník účtoval neúčelné úkony,

Z námietok navrhovateľa vyplýva, akoby chcel vytvoriť nerovné podmienky pre účastníkov v konaní, keď navrhovateľ je právne zastúpený a toto právo vedľajšiemu účastníkovi ako riadnemu účastníkovi upiera, ako aj odporcovi. Popiera tak základný princíp „rovnosti zbraní“. Právo vedľajšieho účastníka vstupovať do tzv. spotrebiteľských sporov je dané článkom 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, kedy sa jej ukladá zabezpečiť vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov ako aj podporovať právo spotrebiteľov na informácie a na vytváranie združení na ochranu svojich záujmov. Právo spotrebiteľov na vytváranie týchto združení upravujú príslušné smernice EÚ, napr. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES, Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES, ako aj článok 38 Charty základných práv EÚ.

Právo na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, spotrebiteľského združenia - právnickej osoby, advokátom, deklaruje aj rozsudok Súdného dvora (druhá komora) zo dňa 22.12.2010 vo veci C-279/09 DEB Deutsche Energiehandels und Beratungsgesellschaft mbH proti Spolkovej republike Nemecko, v ktorom sa konštatuje, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je ustanovená v článku 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby. Z toho vyplýva, že aj právnické osoby musia mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

Pokiaľ ide o námietku trov konania podľa § 150 O. s. p., kde navrhovateľ nekonkretizoval odsek, ale podľa obsahu namieta dôvody hodné osobitného zreteľa, odvolací súd nezdieľa názor vyslovený navrhovateľom. Podľa citovaného ustanovenia platí, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Z obsahu spisu je nesporné, že žalovaná ako aj vedľajší účastník viedli konanie efektívne a hospodárne, svoje argumenty predložili pri prvých úkonoch, ktoré im patрили.

Argument navrhovateľa, že vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastnej iniciatívy, pričom okamihom prevzatia právneho zastupovania právnym zástupcom vedľajšieho účastníka nebolo viac potrebné ochraňovať záujmy odporcu vedľajším účastníkom a ním zvoleným právnym zástupcom, nemožno akceptovať, pretože nemá oporu v zákone. Ako bolo vyššie uvedené, vedľajší účastník má právo vstúpiť do konania, môže sa nechať právne zastúpiť, právne zastúpiť sa môže nechať aj odporca, zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že by jeden právny zástupca nemohol zastupovať viacerých účastníkov. Pri vyčíslení trov konania sa to zohľadní práve v znížení tarify o 50 % za 1 úkon. Prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách konania v tomto smere správne postupoval a právny zástupca odporcovi a

vedľajšieho účastníka aj správne účtoval. Prvostupňový súd priznal iba nevyhnutné úkony, ktoré boli dôvodné a skutočne vykonané. Preto nemožno hovoriť o tom, že by tieto boli neúčelne vynaložené.

V ďalšom konaní prvostupňový súd opätovne rozhodne o trovách prvostupňového ako aj odvolacieho konania rešpektujúc vyššie uvedený právny názor odvolacieho súdu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.